

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

6 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 6 czerwca 2023 r. w Warszawie,
skargi kasacyjnej Skarbu Państwa-Wojewody Dolnośląskiego
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 20 lipca 2020 r., I ACa 455/19,
w sprawie z powództwa Gminy Oleśnica
przeciwko Skarbowi Państwa-Wojewodzie Dolnośląskiemu
o zapłatę,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania
i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie z powództwa Gminy Oleśnica przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Dolnośląskiemu oddalił powództwo o zapłatę 84 334zł wraz z ustawowymi odsetkami. Sąd ustalił, że powodowa gmina będąca gminą wiejską w latach 2004 -

2013 obok zadań własnych wynikających z ustawy o samorządzie gminnym, wykonywała również zadania zlecone z zakresu administracji rządowej, w tym m.in. wydawała dowody osobiste, prowadziła ewidencję działalności gospodarczej i wydawała zezwolenia. Na wykonywanie tych zadań powódka otrzymywała corocznie dotacje celowe. Oddalając powództwo Sąd Okręgowy uznał częściowo za uzasadniony zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego i ocenił, że powódka nie wykazała, że przekazane dotacje nie wystarczały na pełne i terminowe wykonanie zadań zleconych, w tym, że takie ich wykonanie spowodowało wyasygnowanie własnych środków powódki na pokrycie wydatków osobowych i rzeczowych.

Apelację od wyroku z 7 kwietnia 2016 r. wniosła powódka. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 24 listopada 2016 r. oddalił apelację powódki. Na skutek skargi kasacyjnej powódki Sąd Najwyższy wyrokiem z 18 stycznia 2018 r. uchylił wyrok z 24 listopada 2016 r. i przekazał sprawę sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Apelacyjny uchylił wyrok z 7 kwietnia 2016 r. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu. Z kolei to rozstrzygnięcie uchylił Sąd Najwyższy postanowieniem z 31 stycznia 2019 r. Rozpoznając po raz drugi sprawę ponownie Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 20 lipca 2020 r. zmienił wyrok z 6 kwietnia 2016 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 84 333,10 zł z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od kwot i dat wskazanych w wyroku. Sąd Apelacyjny tym razem ustalił dodatkowo, że w celu zapewnienia pełnego i terminowego wykonywania zadań zleconych z zakresu administracji rządowej powódka była zobowiązana do utworzenia i utrzymywania odpowiedniej ilości etatów pracowniczych zapewniających prawidłowe funkcjonowanie poszczególnych komórek organizacyjnych wyznaczonych do realizacji tych zadań. W związku z wykonywaniem przedmiotowych zadań powódka musiała ponieść wydatki obejmujące: wynagrodzenia osobowe pracowników wykonujących zadania zlecone, dodatkowe wynagrodzenia roczne pracowników, składki na ubezpieczenia społeczne pracowników, składki na Fundusz Pracy i inne wydatki.

Na przestrzeni lat 2004-2014 powódka zatrudniła konkretnych pracowników wykonujących zadania zlecone. Sąd Apelacyjny wskazał również precyzyjnie łączną

wysokość wynagrodzeń brutto pracowników wykonujących zadania zlecone i kosztów powódki związanych ze składkami na ubezpieczenie społeczne i Funduszem Pracy oraz innych kosztów pozaosobowych dotyczących wyposażenia faktycznych stanowisk pracy w poszczególnych latach. Dokonawszy wskazanych dodatkowych ustaleń Sąd Apelacyjny stwierdził, że powódka realizując zadania zlecone poniosła zwiększone koszty, które powinny zostać pokryte ze środków przekazanych przez pozwanego, jednak środki przekazane przez pozwanego w okresie objętym powództwem nie pokryły wszystkich kosztów poniesionych przez powódkę, co uzasadniało zmianę zaskarżonego wyroku.

Skargę kasacyjną od wyroku z 20 lipca 2020 r. złożył pozwany Skarb Państwa, zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie: art. 49 ust. 5 i 9 ustawy z 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (dalej jako u.d.j.s.t.) w związku z art. 254 pkt 3 oraz z art. 35 ust 3 pkt 1 ustawy z 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych, art. 49 ust. 5 i 6 u.d.j.s.t. w związku z art. 6 k.c., art. 49 ust. 5 i 6 u.d.j.s.t. w związku z art. 219 ust. 1 Konstytucji RP i art. 109 181 211ust. 1-4 i art. 263 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz art. 165 ust. 1-4 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz art. 165 ust. 1-4 i 191 ust. 1 ustawy z 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych, art. 49 ust. 5 i 6 u.d.j.s.t. w związku z art. 455 k.c., art. 118 k.c., art. 118 w związku z art. 117 §1 i 2 i z art. 120 §1 i art. 455 k.c., art. 398²⁰ k.p.c., art. 378 § 1 oraz art. 328 §2 w związku z art. 391 §1 k.p.c. i z art. 9 ust. 4 ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, art.378 § 1 i art. 382 oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 §1 k.p.c. i z art. 9 ust 3 ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Na tych podstawach pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kluczowe znaczenie przy ocenie zasadności skargi kasacyjnej miały zarzuty naruszenia przepisów postępowania w zakresie, w którym dotyczyły one art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. Skarżący argumentował, że Sąd Apelacyjny naruszył powołane przepisy przez to, że nie odniósł się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. W judykaturze Sądu Najwyższego stwierdzono, że w sytuacji, w której Sąd Apelacyjny odmiennie ocenia kwestię istnienia roszczenia strony powodowej, powinien - rozpoznając sprawę – odnieść się do zarzutu przedawnienia. Postępując w odmienny sposób dopuszcza się naruszenia art. 382 w związku z art. 378 § 1 k.p.c., które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. (wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2018 r., I CSK 481/17, nie publ.) Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela to stanowisko. Z akt sprawy wynika, że pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia już przed sądem pierwszej instancji. Częściowe uwzględnienie tego zarzutu było jedną z przyczyn oddalenia powództwa przez ten sąd. W apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji powódka zwalczała zarzut przedawnienia. Mimo to Sąd Apelacyjny ponownie rozpoznając sprawę w ogóle nie odniósł się do kwestii przedawnienia. Tym samym wprost naruszył art. 382 k.p.c. i jednocześnie uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi rozpoznania sprawy (art. 378 § 1 k.p.c.). Oba uchybienia – biorąc pod uwagę znaczenie kwestii przedawnienia roszczenia dla oceny jego zasadności – w sposób oczywisty mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Przesądziło to o zasadności skargi kasacyjnej i konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ oraz art. 108 § 1 w związku z art. 398²⁰ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[as]

ał